

ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಕಳೆದು ಹೋದ ತನ್ನ ಮಗು ಸಾರಂಗನೇ ಮರಳಿ ಪಡೆದಷ್ಟು ಖುಷಿ ದೊರಕಿತ್ತು. ಬದುಕಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ವಿರಾಗಿಯಂತೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದವನು, ಶೋಕದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದವನು, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಾಂತ್ವನಕ್ಕಾಗಿ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಈಗ ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲವೂ ಉತ್ತರ ದೊರೆತಂತಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿದ್ದೇತಕ್ಕೇ? ಎಲ್ಲದರಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತವನ ಬಳಿಗೆ, ಉತ್ತರವಾಗಿ ಇವರೇಕೆ ಬರಬೇಕು..?

ಕಮಲಿ ರಂಗನ ಕೈ ತೊಳೆದು ತನ್ನ ಸೆರಗಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಾಯಿ ಒರಿಸಿದಳು. ಅದೇಕೋ ಅದೇ ಚಿತ್ರ ಮತ್ತೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎನಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರಲಾರದೇ ತಟ್ಟೆ ಎತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದಿದ್ದ. ರಂಗ ಅವನನ್ನ ಹಿಂಬಾಲಿಸಲು ಹಠ ಹಿಡಿದಾಗ ಕಮಲಿ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಅವನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕದವಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಳು. ಕಾಯನಿಗೂ ತನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಕದವಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನಿಸಿತು. ತನ್ನ ಯೋಚನೆಯ ದಿಕ್ಕು ಸರಿಯಲ್ಲ.. ತನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನ ಝರಿ ಅವರತ್ತ ಹರಿಯಲು ಬಿಡದೇ ಬೇರೆಡೆ ಹರಿಸಬೇಕು.. ಅಸಹಾಯಕತೆಯಲ್ಲಿ ಆಸರೆ ಹುಡುಕಿ ಬಂದವರ ಬಗ್ಗೆ ತನಗೆ ಅನುಕಂಪವೇನೋ ಇದೆ.. ಅದರ ಹೊರತಾಗಿ ತನಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮಿನಾಲಿಯನ್ನು, ಸಾರಂಗನನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಅನಿಸಿಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು..! ಪಾಂಡುರಂಗನ ಚೆರುವಿಕೆ ಆಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅವನ ಸಂಯಮವನ್ನು ಪರಿಚ್ಛೇ ಮಾಡುವಂತೆ ಇತ್ತು ಅವನ ರೋದನ. ಕಾಯ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರಲಾರದೇ ತಟ್ಟೆ ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ಸೇತುವೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟು ಬಿಟ್ಟ.

ಮಂಜಣ್ಣ ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ 'ಜಂಪಣ್ಣ.. ಜಂಪಣ್ಣ..' ಎಂದು ಅರಚುತ್ತಾ ಬಂದಾಗ ಅವನ ಬೊಬ್ಬೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆ ಹೊರಬಂದರು. ಮಂಜಣ್ಣ ಓಡಿ ಬಂದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆವರಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಮಾತನಾಡಲೂ ಆಗದಷ್ಟು ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಜಂಪಯ್ಯ ಕುತೂಹಲದ ನೋಟ ಅವನಡೆಗೆ ಬೀರುತ್ತ, 'ಯಾಕೋ ಮಂಜಣ್ಣ.. ಹುಲಿ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಹಾಗೇ ಬಂದಿ..? ಏನಾಯ್ತು..? ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೋ.. ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ಬೆವರಿಡೆ ನೋಡು.. ಬೆವರಲ್ಲಿ ಅಂಗೀನೂ ಒದ್ದೆಯಾಗಿದೆ.. ಏನಾಯಿತೋ ಅಂಥದ್ದು..?'

ರತ್ನ ಒಂದು ತಂಬಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಳು. ಮಂಜಣ್ಣ ತುಸು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡನಾದರೂ ರತ್ನ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ನೀರು ಸ್ವೀಕರಿಸದೇ ಬದಿಗೆ ತಳ್ಳಿ, 'ಜಂಪಣ್ಣ.. ನಾನು ಹೇಳೋ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದರೆ.. ನೀವೂ ಬೆವರ್ತೀರ ಈಗ..' ಎಂದ. ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರೆಲ್ಲರ ಮುಖದ ಮೇಲೂ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆತಂಕ, ಕುತೂಹಲ ಆವರಿಸಿತು. ಕಮಲಿ ಲಾಂದ್ರದ ದಿವ ದೊಡ್ಡದು

ಮಾಡಿ ಮಂಜಣ್ಣನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಅದರ ಸಮೀಪ ಬಂದು ಮಂಜಣ್ಣನ ಮುಂದೆ ಸುತ್ತುಗರೆದರು.

'ಜಂಪಯ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದು ಖರೇನೇ.. ನಾನೀಗ ಸೇತುವೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಈ ಟಾರ್ಚ್ ಹಿಡಿದು ನಡ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತಿದ್ದಾ.. ಅದೇ ನಿತ್ಯದ ಹಾದಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು.. ಹಾಡು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬರೋವಾಗ ಏನೋ ವಿಚಿತ್ರ ಶಬ್ದವಾಯಿತು.. ಏನೋ ಘರ್ಜಿಸಿದ ಹಾಗೇ.. ಆನೆ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡೆ.. ಶಬ್ದ ಬಂದ ಕಡೆ ಟಾರ್ಚ್ ಹಿಡಿದು.. ಎರಡು ತೀಕ್ಷ್ಣ ಕಂಗಳು.. ಹಳದಿ ಮೈಮೇಲೆ ಕಪ್ಪು ಚುಕ್ಕೆಗಳು.. ಅದು ಹುಲಿನೋ ಚಿರತನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ.. ಟಾರ್ಚ್ ಬಂದ್ ಮಾಡಿ ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಸತ್ತೆನೋ ಬದುಕಿದನೋ ಅಂತ ಓಡಿ ಬಂದೆ ಜಂಪಣ್ಣ..'

ಅವನಿನ್ನೂ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಖ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಚೆಕೊಂಡಿತು. ಅಪಾಯದ ಗಂಟೆಯೊಂದು ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳು ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೀವಭಿತಿ ಧುತ್ತನೇ ಎದುರಾದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ದಂಗಾಗಿ ಮಾತೇ ಬರದವರಂತೆ ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ಮೊದಲು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡ ಜಂಪಯ್ಯ ಪೆಕುಪೆಕುರಾಗಿ ನಕ್ಕ, 'ನೀನೇನು ನೋಡಿದ್ದೋ..? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಓಡಿ ಬಂದೆಯೋ.. ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷಗಳಾದವು.. ಹುಲಿ ಇರಲಿ ಒಂದು ಜಿಂಕೆನೂ ಈಚೆಗೆ ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿಲ್ಲ.. ಹಾವುಗಳಾದರೂ ತಿರುಗಿಕೊಂಡು ಇರುತ್ತವೆ..' ತನ್ನ ಆತಂಕ ಹೊರ ಪ್ರಕಟವಾಗದಂತೆ ನುಡಿದ ಬಾರದ ನಗೆ ನಕ್ಕ.

ಮಂಜಣ್ಣ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ನಿಲುವಲ್ಲಿ ಸ್ವಪ್ನನಾಗಿದ್ದ. 'ಇಲ್ಲ.. ಅದು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಿನ್ನುವ ಪ್ರಾಣಿನೇ.. ನರಭಕ್ಷಕವೇ.. ನಮ್ಮ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾವಿರಬೇಕು.. ಅಷ್ಟೇ.. ಎಲ್ಲರೂ ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಿ..ಇನ್ನು ಮುಂದೆ..' ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಚದುರಿದರು. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಯಾರೂ ನಿದ್ರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿಂದ ಅ ನರಭಕ್ಷಕನ ರೂಪವೇ ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಂದ ಸುಳಿದು ನಿದ್ದೆ, ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕದಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಕಾಯ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಇದ್ದ. ಅವನು ಜಗುಲಿಯ ಜಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಹೆದರಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹೊರ ಬಂದಾಗ ಶಿವಯ್ಯ ಹೊರ ಬಂದು 'ಇವನಿಗಾಗಿಯೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ.

'ಇದೇನು ಹೊಸ ತಲೆನೋವು.. ಜಂಪಣ್ಣ..? ಇಷ್ಟು ದಿನ ಇಲ್ಲದ ಪ್ರಾಣಿ ಈಗ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗೋದಂದರೆ..?'

'ಅದಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತು ಇರುತ್ತೇ.. ಶಿವಣ್ಣ..? ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಬಂದಿರಬಹುದು.. ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮಂಜಣ್ಣ ನೋಡಿರೋದು ಏನನ್ನೋ.. ಕುಡಿದು ಬಂದಿರ್ತಾನೆ.. ಏನೇನೋ ಊಹೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದಲ್ಲಾ..?' 'ಆದರೂ ಏಕೋ ಭಯ ಜಂಪಣ್ಣ.. ಸ್ವಲ್ಪ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ಎಚ್ಚರಿಸಿಬಿಡು..' ಎಂದ. ಅವನ ಮಾತಿನಂತೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದ ಎಂಟೂ ಮನೆಯವರನ್ನು ಕರೆದು ಜಂಪಣ್ಣ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ತಿರುಗಾಡದಂತೆ

ಎಚ್ಚರಿಸಿದ. ಆ ದಿನ ಅಷ್ಟಿತಪ್ಪಿಯೂ ಯಾರೂ ಸೇತುವೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನರಭಕ್ಷಕದ ಭಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನ ಹಾಗೇ ಕಳೆಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಜಂಪಯ್ಯನೇ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಜಾಗದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ. ಅವನ ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಗುಂಪು ಗೂಡಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದರು. ಕಮಲಿ ರತ್ನ ಮಗುವಿನ ಜೊತೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದರು. ಜಂಪಣ್ಣನ ನೇತ್ರತ್ವದ ಗುಂಪು ಅಜ್ಜರಕಾಡಿನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ತಿರುಗಾಡಿದರು. ಆದರೂ ಏನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ಒಂದಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು.

'ನಾನು ಹೇಳಿಲ್ಲ.. ಅಂಥದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲಾಂತ.. ಈ ಮಂಜಣ್ಣ ಏನು ಕಂಡನಾ.. ದೇವಿಗೇ ಗೊತ್ತು..' ಎಲ್ಲರೂ ತುಸು ನಿರಾಳರಾದರು.

ಆದರೂ ಮಂಜಣ್ಣ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಅವನೇನೋ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದ.

ಕೈ ಖಾಲಿಯದಾಗ, ಹಸಿವು, ಅಸಹಾಯಕತೆ ಎಂಥ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಎದುರಿಸುವ ಮನೋಬಲ ನೀಡಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮಂಜಯ್ಯ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕಾಯಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಅವನ ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಜಂಪಣ್ಣ, ಕಾಯ ಮತ್ತು ಶಿವಯ್ಯ ಕೂಡಾ ಜೊತೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅಂಗರಕ್ಷಣೆಗೆ ಇರಲಿ ಎಂದು ಮಂಜಯ್ಯ ಒಂದು ಹರಿತವಾದ ಚಾಕು, ಶಿವಯ್ಯ ಕೈಯ್ಯೆಲ್ಲೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ದಪ್ಪ ಕೋಲು ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಮೈ ಎಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕತೊಡಗುತ್ತಾ, ಅವರೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮಣ್ಣು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲೊಂದು, ಇಲ್ಲೊಂದು ಕಾಡು ಮರಗಳು, ಅವುಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಹುಲ್ಲು ರಾಶಿಯ ಸುತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸುತ್ತಾ ನಡೆದವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳು ಅವರ ಉಸಿರನ್ನು ಅರೆಕಣ್ಣಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂಭಿಸಿದವು.

'ಅಯ್ಯೋ ರತ್ನ.. ನಾನು ಹೇಳಿಲ್ಲಾ ಜಂಪಣ್ಣ.. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಲಿ ತಗೊಂಡಿದೆ ಅದು.. ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದರು..? ನಡಿ ನೋಡೋಣ..'

ಆ ರಕ್ತದ ಕಲೆ ಬಿದ್ದ ಜಾಗವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತ ಸಾಗಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಎದೆ ಭಯದಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು.

'ಇಲ್ಲಿಂದ ಬಹುಶಃ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದೆ..' ಜಂಪಣ್ಣ ನಡುಗುತ್ತ ನುಡಿದ. ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲಿನ ಮಧ್ಯೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬಂದ ಪಾದಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು. ಅಣತಿದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚೀಲದಿಂದ ಅಕ್ಕಿ ಮತ್ತು ಬೆಳೆ ಹೊರ ಚೆಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಶಿವಯ್ಯನ ಬಾಯಿಂದ ಆರ್ತನಾದ ಹೊರಟಿತು.

'ವೀರಭದ್ರಾ ಅಯ್ಯೋ ಮಗನೇ' ಒಮ್ಮೆಲೇ ಆ ಪಾದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೊರಗೆಳೆದುಕೊಂಡ. ಮುಖ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯಲಾರದಷ್ಟು ವಿರೂಪವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮೈ ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಶಿವಯ್ಯನ ಆಳು ಮುಗಿಲು ಮುಟ್ಟಿತ್ತು.

'ಭಾನುವಾರ ಬರೋನು.. ಈಗ್ಯಾಕೋ ಇಲ್ಲಿ ಬರೋದಿಕ್ಕೆ ಹೋದೆ..? ನಿನ್ನ ಸಾವು ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ